

Severin Šali I Stvari minule

Žarek luči po predmetih riše
senčne črte. Vsi spomini dragi
prišli so nocoj in v uri blagi
pogovarjamo se tiše, tiše.

Žen pogledi, jedri smeh dekleta,
up, strasti, obupi in prevare,
ki spreminjali so v skrite čare
radost, uboštvo, žalost, mlada leta.

Parke, zročé iz temačnih kotov,
predejo življenja niti v klopke.
Dnevi vežejo v uvele šopke
cvetje mojih cest in prašnih potov.

O stvari, ki davno ste minule,
skrite svetu kakor biser školjke,
zdaj pod vejico zelene oljke
ste s preteklostjo v očeh usnule.

V milost odpuščanja smo objeti,
pomlad se smehljá nam s slike stare,
rože, stole, knjige in omare
blesk dotikov mrtvih rok osveti.

Družno smo iz grenkih let zoreli —
zrna, položena v zemsko vlago.
Dobri smo si spet. Z močjo nas blago
čistijo spokornih ur kopeli.

Misel žalostna, zdaj se ne trudi
trkati na moja skrita vrata.
Zunaj bodi! Mesečina zlata
te ogreje. Nas nikar ne budi!

Zarje jutra bodo noč popile
in povrneš se pogledov tožnih —
čakal bom te v vrtnih gredah rožnih,
kjer spev pozab pojo pomladne vile.